

Част 3: **Кутията на Пандора**

Кутията на страха и невежеството - изборът на всяко зло

Преди да разберем къде се крие нашата „кутия на Пандора“ и какви съкровища сме склонни да заключваме в нея, нека да си припомним легендата за самата Пандора:

След като Прометей донесъл на хората Божественият огън и Знанието, те заживели в мир и хармония. Всякакви болести, несгоди, интриги и войни останали чужди и далечни. Това изобщо не било угодно и не се харесвало на властносеца Зевс, и той решил да сложи край на тази идилия. (стр.114) Заповядал на „другите богове“ да сътворят Пандора – равна по сила на хората, но „притежателка на всички дарове“: красива и прелестна, с поглед на безсмъртна богиня, с остър и лукав ум, хитра и ласкава, съвършена и съблазнителна. Пандора трябвало да донесе на хората нещастие, което да им отнеме Вярата и Знанието, с които са изградили прекрасният си живот. Зевс заповядал на вестносеца Хермес да отведе Пандора при брата на Прометей – Епиметей (символизирац човешкото подсъзнание стр.36,143). Епиметей не послушал съвета на мъдрия си брат, да не приема „дарове от Боговете“, които могат да разрушат хармонията на Новия свят. Пандора така пленила Епиметей с красотата си, че той я взел за своя съпруга. Един ден Любопитството (стр.37) на прекрасната Пандора, я съблазнило да отвори **Кутията**, в която Прометей бил заключил всички злини на Света. От там излязли на свобода всички болести, нещастия, страдания. Злото завзело Земята и морето - **Съзнанието и Подсъзнанието**. (стр.15,36) Хората потънали отново в мрачни мисли и дела. На дъното на кутията, по волята на Зевс, останала само Надеждата. От тогава, и до днес, хората чакат и се надяват...

Пандора и Царят на Боговете

Хиладолетия наред легендата за Пандора си остава загадка, всяваща ужаса на убеждението, че страданията и болестите на Земята, са извън властта и контрола на хората. **Но кой управлява собственият ни Живот?** (стр.19, 30,35,38,86)

Както вече споменахме, нашето Аз влиза в Живота с определен потенциал от физически, психически и умствени способности, (стр.13-17) които ни предстои да развием чрез изучаване и прилагане на енергиите на Седемте жизнени сили, по начин, определен от собственият ни **свободен избор**.(стр.12,157) Понякога или по-често, изборът ни е ограничен от външните обстоятелства, но ние винаги имаме избор да синхронизираме или да преодолеем тези ограничения. Собственият ни избор се ръководи изцяло от нашия Ум – „Царят на Боговете“, или управителят на нашите възможности и на нашия скрит, но неограничен потенциал. (стр.157,191) За да отключим този потенциал ние преди всичко трябва да опознаем своето Аз и своето Его. (стр.15,37,38,42) Често, по външния вид на хората, съдим за материалния стандарт, т.е. за **потенциала и мащаба на техния Ум**. Но по характера на човека, можем да преценим дали Егото или Аза управлява Ума. **Неограничените възможности и скритият потенциал** на нашия собствен живот, обаче, са вложени в Душата ни. (стр.17,37-38,106,123) Душата е тази, която носи познанието за всичко от което имаме нужда: топлина, светлина, храна, любов, мъдрост, способности, таланти, красота, хармония, разбирателство и т.н. Тя е тази, която може да ни покаже, как да работим със Седемте жизнени сили. *Тя е нашата „Снежанка, за която именно се грижат Седемте джуджета.“* За съжаление, ние не можем да видим, да усетим, да чуем или да докоснем Душата си, затова често я пренебрегваме или я възприемаме като даденост, която не можем дори да открием! Когато получим усещането, че „Сърцето ни е разбито“, едва тогава започваме да **чувстваме Душата си** като вътрешната сила, която ни крепи. **За Ума е трудно да възприеме и разбере вътрешният ни глас**, (стр.36,116,133,155,195) който ни кара да следваме собствените си стремежи. Ето защо нашият Ум се опитва да създаде реални образи за нашата Душа, които да вижда и да следва. Започва да „рисува“ недостижими идеали, и подобно на Зевс, създава образа на Пандора – **„надарената със всички дарове“**. (стр.42,123,189,196) Умът ни подсъзнателно долавя, че там, в Душата, се крият всички блага, цялата красота, цялото знание, целият разум, цялата мъдрост, всички съкровища и скъпоценности. (стр.157) Изкушен от бляна на недостижимото, **самомнителният Ум се съюзява с агресивното Его** и започва да се въоръжава с всички необходими доспехи, средства и оръжия, с които да придобие съкровищата на Пандора. Под властта на суетното Его, Умът съвсем съзнателно започва непреодолимо да желае да притежава тези прелести, за да има с какво да се отличи и с какво да **превъзхожда другите „Богове“**, т.е. другите хора. За да бъде неговото Его посрещано в разкош и изпращано с почести. (стр.15,17,99,144) Вътрешните стремежи към красота, любов и хармония, постепенно са изгласквани от **жаждата за власт, надмощие и притежание**. Егоистичният навик на Егото, винаги да получава награда за своите усилия, с готовност залага **душевните стремежи в замяна за егоистични придобивки**. Така нещастната Душа остава заключена в оковите на несбъднатите мечти на дъното на вече изкованото като „Кутията на Пандора“ Подсъзнание. (стр.7,36, 38,114,143,184,190,192)

Когато стане достатъчно силно, властно и могъщо, подчинило напълно Ума на своите амбиции, Егото заключва своята мечтана Пандора в „кутията на своето подсъзнание“, в настоятелно очакване да получи своите съкровища:

- „Рогът на изобилието“, който ще му носи Богатства и Величие,
- „Нефритеният камък“, който ще му донесе Мъдрост и Слава,
- „Водните лилии“, с които да съблазни и спечели Любовта,
- „Всевиждащото око“, даряващо го с Властта на Цялото познание.

Постепенно, **търпението на Егото се изчерпва** и ни прави подвластни на своите настроения. Чистите и възвишени стремежи на Душата започват да се „вкисват и гният“, потиснати на дъното на подсъзнанието, а с тях се променят цветовете на водата, бликаща от „Изворите на Живота“. (стр.2,32,95,102) Жадуваните съкровища започват да придобиват съвсем други значения за Егото и бързо се превръщат в отегчителни, безсмислени и заплашителни. (стр.99,102,106,111,123,133,137)

Има хора, за които ни се струва, че „Късметът е кацнал, и дори си почива на тяхното рамо“. (стр.16,39,189) **Вършат всичко с радост и безгрижие**, и с лекота постигат желаното. Не ги виждаме отрудени, угрижени и смазани от проблеми, работа и умора, и все успяват да получат това, за което другите се трудят и борят години наред. Как е възможно да успяват, докато просто така, безгрижно се забавляват? Ако внимателно се вгледаме в тези хора, ще забележим, че те не се стремят да бъдат щастливи, доволни, богати, красиви, защото те просто са такива. **Такава е житейската им нагласа:** да бъдат добри, щедри, радостни, свободни от грижи, страхове, амбиции и заблуди, доволни от живота. (стр.197) Често не забелязваме, че докато се стремим да удовлетворим желанията, стремежите и капризите си, заключваме истинските си дарби, способности, таланти и умения, а вместо тях пускаме на свобода негативните емоции, страха, завистта, нетърпението, недоволството, амбициите. (стр.159,160) **Защото просто сме се привързали към крайния резултат**, станали сме подвластни на изкушението да си получим на всяка цена очакваната награда, **и пропускаме да изживеем удоволствието** от самото извървяване на пътя към целта. А, тя, целта остава винаги далечна, за да **държи под око идеала на нашия стремеж**. (стр.17,31,192) За да бъде осъществен, всеки един стремеж изисква нашето търпение, усърдие, съзнателно разбиране, учене, усъвършенстване и приложение на нашите умения, таланти и работа по пътя към целта. (стр.157,170,191) **Трудно е да осъзнаем, че ако не се откажем навреме от наградата, губим връзката си със стремежа – губим своята Душа**. (стр.123,133) **Пътищата на Илюзията**, които Егото изминава в търсене на „четирите Съкровища“, са четирите Светски посоки, превръщащи мечтите в разрушителни стремежи: (стр.15,21,29)

- **Пътят на Юга** - Изобилие, Постижения, Задоволство; (стр.149)
- **Пътят на Севера** - Познание, Слава, Притежания; (стр.150)
- **Пътят на Изтока** - Красота, Любов, Просветление; (стр.151)
- **Пътят на Запада** - Власт, Надмощие, Превъзходство. (стр.152)

Четирите мотива на Егото, разкриват и принципа на „четирите темперамента“, заложен в **лечебния подход на Хипократ**, от който зависи синтеза и състава на четирите телесни течности, определящи здравето и болестите: флегматичен (ленив - слуз), меланхоличен (умислен - черна жлъчка), сангвистичен (активен - кръв), холеричен (агресивен - жълта жлъчка). (стр.112)